

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

Tholstrup rejste spørgsmål om kvaliteten af den benzin, vi importerer, vil jeg blot sige, at der består stor uenighed mellem de sagkyndige om løsningen af dette problem. Den overvejende opfattelse er dog vist, at vi med alle de mange ældre biler, vi desværre har her i landet, ikke vil få megen glæde af at importere benzin med højere oktantal end det nugældende, og at de penge, benzin med højere oktantal koster mere, derfor vil være dårligt givet ud. Såvidt jeg forstår, har England iøvrigt på dette punkt tilrettelagt sin benzinimport på ganske samme måde som vi.

Spørgsmålet om smør- og margarineforbruget efter ophævelsen af rationeringen har givet anledning til en meget livlig meningsudveksling her i tinget. Efter alt, hvad der er sagt om dette emne, tror jeg ikke, det er nødvendigt, at jeg fordyber mig meget i det. De tal, som det ærede medlem hr. H. C. Hansen nævnte, giver mig dog anledning til et par bemærkninger. Det ærede medlem anslog, at merforbruget af fløde kunne opgøres til et valutatab på 20 mill. kr. Jeg tror, det er for meget. Man skal jo ikke blot se på, hvor meget flødeforbruget er steget, men også tage nedgangen i konsummælk i betragtning. Der bliver der tale om en nettostigning, svarende til 2 000 t smør på 1 år, og eksportværdien heraf kan vel næppe ansættes til mere end 11—12 mill. kr. Med hensyn til svinefedtet tror jeg, det ærede medlem hr. H. C. Hansens tal er for lave. Hjemmeforbruget af svinefedt i de første tre kvartaler i år ligger 7 300 t under forbruget i den tilsvarende periode i 1950, og det svarer til 10 000 t på et år med en eksportværdi af 42—45 mill. kr., altså en del mere end det ærede medlems tal, der var 30 mill. kr.

Når det ærede medlem hr. H. C. Hansen kommer til et slutresultat på 95 eller 100 mill. kr., mener jeg altså, at dette tal må reduceres med 8—9 mill. kr. for fløden og med 12—15 mill. kr. for fedtet, altså ialt et par og tyve mill. kr., således at man kommer ned på ca. 70—75 mill. kr., og her må det så yderligere tages i betragtning, at de tal, der er lagt til grund for disse beregninger, er dem, der er registreret i statistikken, og det erkendes vel fra alle sider, at der under smørrationeringen var et ulovligt forbrug både af smør og fløde, som ikke gik ind i statistikken. Den reelle forbrugsstigning efter rationeringens ophævelse må antages at være lavere. Det er svært at have nogen mening om, hvor meget man på denne konto kan nedskrive det reelle mer-

forbrug, men at der i sin tid har været tale om et ikke helt ringe ulovligt salg af smør og fløde er vist en given sag.

Endelig må det også fremhæves, at de tal, man så til slut når frem til, ikke uden videre kan betragtes som udtryk for det valutatab, ophævelsen af rationeringen har ført med sig. Det er allerede fremhævet ved tidligere lejligheder, men det kan vel ikke skade at gøre det igen, at forbrugerne, når de giver flere penge ud til smør og margarine, må begrænse deres indkøb på andre felter, og på disse andre områder bliver der således tale om en valutabesparelse, der må regnes fra. Denne sidste betragtning vil det imidlertid være meget vanskeligt at give talmæssigt udtryk for.

Det ærede medlem hr. Gregersen talte om de rationeringer, vi endnu har tilbage, nemlig af sukker og kaffe, og kritiserede, at disse rationeringer bestod endnu. Jeg skal ikke komme nærmere ind på det ærede medlems betragtninger, men da kafferationeringen i de sidste dage har givet anledning til en del røre, vil jeg gerne benytte lejligheden til at sige et par ord herom og rette nogle af de misforståelser, som har ligget til grund for den debat, der har fundet sted.

Med den rationering af kaffe, vi har i øjeblikket, ligger forbruget på ca. halvdelen af, hvad det var før krigen. Importpriserne på kaffe er imidlertid steget så kolossalt, at det beskedne forbrug, vi nu har, koster 130 mill. kr. om året, medens det dobbelte forbrug før krigen kun kostede en snes millioner. Til trods for at kaffen er dyr og altså koster megen valuta, er en kop kaffe stadigvæk en forholdsvis billig drik, og sagkyndige mener, at forbruget vil stige meget stærkt, hvis rationeringen bliver ophævet. Kaffeimportørerne er vist ikke uenige heri. Spørgsmålet er da, om vi, således som situationen ligger i øjeblikket, har råd til det merforbrug af valuta, som umiddelbart ville fremkomme ved en ophævelse af rationeringen.

Det har i denne forbindelse været sagt, at vi har meget store beløb tilgode i Brasilien, som vi altså bare kan tære på. Dette er imidlertid en misforståelse. Efter den sidste opgørelse, jeg har set, har vi 20 mill. kr. tilgode i Brasilien eller et meget beskedent beløb i forhold til vor samhandel med dette land. Danmarks eksport til Brasilien er ganske rigtigt i den senere tid forøget meget betydeligt, men er endnu ikke tilstrækkelig stor til at dække de godt 130 mill. kr., som vort nuværende kaffeforbrug koster.